

Kong Erik og de Fredløse,

historisk Roman i to Dele

af Bernhard Severin Ingemann.

Anden Del.

(Fortsat.)

„Det skal du straks se!“ — sagde Helmer og nærmede sig de studende og støjende Hingste. — „Ho, ho, Arabater! stille! — Har vi døvet bort Liv for Kongen, kan han sagtens laane os et Par Heste! — Havde jeg min gode Araber, skulde den flyde med os begge fra Binden. Rebersvenden svarer jeg for!“ — vedblev han og loffede atter ad de urolige Hingste — „jeg har dnyppet og knuget ham saa godt, at han ingen Stade skal gøre saa snart, hvis der er Liv i ham endnu — og jeg tør fatte mit Hoved paa, det var den rette. — Har du gjort det af med Rostofferen, Landsmand! svarer jeg for Henrik Gullandsfar, og Erkebispens er jo Pokker i Vold: her er nu ingen stor Fare paa Færde, som hans Brudefæder, til Sværrig og opretter, hvad jeg har forsværmt. Vil du med, saa kom!“ — Han havde imidlertid loffet og tæmmede den ene af de muntre Hingste. I et Øjeblik sad han paa dens Ryg og for af Sted, som paa en Hind, over Grøfter og Søer. Drosslens Raabensvænd betante sig ikke længe: snart sad han paa Ryggen af Kongens anden Dødsloberdanter og fulgte Ribber Helmer i rask Fjrspring.

Tolvte Kapitel.

Da Solen stod op over Sundet paa sin Side Kallebo-Strand og det flade Amagerland, begyndte der alt at spores muntert Liv og vittig Bedægelse i Landsbyen Sorretsløf, medens Bispestaden, bag sine Rønder og Plankeforlængninger, endnu laa indhyllet i Taage og syntes at slumre efter Nattens urolige Slædesryk. Paa Græsgangene mellem Landsbyen og Staden nordre Port saa man allerede Bønderkarlene flytte Kvæg. Ved det store Gadekar midt i Landsbyen red de unge Karle til Vands med Hestene fra Bøndergaardens og Kongsgaardens Vænger; men paa Engen ved Sorretsløf Sø, hvor Kongens Dødsloberdanter havde græsset, løb to kongelige Staldbrenge fortvivlede om og søgte forgæves efter de to prægtige Hingste, der vare betroede til deres Omsorg.

„Hjælp os, St. Alban! og alle Hellige!“ — raabte den minste — „Kommer Marsten hjem, naar han os i det mindste ihjel.“

„Og Kongen!“ — jamrede den anden — „Kongen bliver vred; det er endnu langt værre. Vi maa hille dem, om vi saa skal løbe til Verdens Ende. Kom!“ — De sprang bort over Grøfter og Søer, hvor de saa Duggen bortvist af Græsset og friske Fjrspringspor paa Vængen; endelig fandt de Hingstens ferdige Dansespor paa Væjen mellem begge Søer og vare snart langt borte.

Det var en smuk Foraarsmorgen. Kongen var som sædvanlig tidlig paa Færde. Han havde med Grev Henrik befæjet det flade Taarn paa Kongsgaarden, hvorfra man havde en vid og herlig Udsigt over hele Egnen. Grev Henrik havde omstændelig maatte gentage sin Beretning om Kardinalens og Erkebispens Flugt og Prælaternes højst forfælske Afstedfærelser. Kongen var alvorlig, men frejdig til Møde; selv Erkebispens sidste Trusel og Forbandelse nedlagde ikke hans Mod.

„I Guds Navn!“ — sagde han og nikkede — „min højeste Lykke venter jeg af den almagtigste Haand og min fromme Ingeborgs Hjerte, men herten af Pabens eller Erkebispens Raade. — Var mit Haab og min Elskovslykke virkelig Synd og Ugudelighed, kunde dog ingen Dispensation hellige den for Gud og mig selv.“ — Han tav og betragtede den opstaaende Sol med et stille, begejstret Blik, og det var som en hjerterlig Bøn udtraakte af hans klare Sjæle. „Min Dødsfjende som levende herfra!“ — vedblev han — „vel! jeg har nu holdt, hvad jeg lovede ham. Det gjaldt intet Forlig med ham, ingen Fred med Forbrøderne! Jeg lod ham levende undfly; men kan ingen fordre af et strøbeligt Menneske; men det er sidste Gang, jeg løner min Sjælefyende Fred og Livsfrid. Saa længe Gud under mig Liv og Krone, skal Jens Grand aldrig mer forgifte den Luft den Luft, jeg indaander!“

„Denne Opstand kom os dog helt belevligt, Herre Konge!“ — bemærkede Grev Henrik med et fortroligt Smil — „den fjende, I kom hid for at forsvare, har nu de raske Rømandshafnere, paa deres eget Ansvar, saa godt som stenet ud af Landet.“

„Det bad jeg dem ikke om!“ — svarede Kongen heftig og stolt — „ville jeg brugt verdslig Magt mod de gejstlige Fjender her, havde jeg ikke behøvet en oprøst Almues Hjelpe. Uret har Staden lidt; men Opstand er og bliver Opstand og strafværdig Færd, hvor enten den kommer mig belevligt eller ej. Jeg anser Bispens og Koncilienes Fremfærd for egenmægtig og ughellig!“ — vedblev han — „jeg har Vand og Interdikt, som Pesten; det ved man; men derfor skal man ikke tro, jeg ynder Opstand og lovsels Vold mod nogen retmæssig Dyrighed! At man sprangte de lukkede Kirker, det var vel gjort; mellem os og vor Herre skal ingen Røstlids-Bisp sætte Bøm! men det var ikke for Guds Skyld, de befæste Bispens Slot; med deres Andagt var det ogsaa Raade: man skulde tro, det var Ulve, der sang Credo!“ og ikke kristendøbte Mennesker. — „Havde I med mig set Optøjerne i Saar Afstis i St. Nikolaj Kirke, Grev Henrik! vilde I næppe tage disse Oprøstere i Forsvar.“

„Jeg red forbi St. Nikolaj Kirkegaard i Nat, Herre Konge!“ — svarede Grev Henrik — „hvad man der havde

for, huede mig rigtignot ikke; der puslede som en Flok Spøgelses om blandt Gravene i Maanestinet; der var en underlig Mumlen: jeg herte Raab og Bønner, det er mig som Forbandelser. Det var St. Eriks Gildesbrødre, som holdt Bøn, hed det, og lagde Raad op mod Bisp. De gode Folk vil jeg ikke videre forsvare; der skal være vilde Sværtere og gale Høveder iblandt dem. Dog straf dem ikke for haardt i eders Brede, Herre Konge! om I nu end skulde nødes til at tage en Haand i med og hjælpe paa Bisperegenten! Naar Herrens Tjenere selv lukke Guds Hus og forhindre al ordenlig Gudsdyrkelse, er det vist intet Under, den simple Mand søger at opbygge sig saa godt, han kan, paa egen Haand; at der blander sig Trods og vilde Sværteri med det Slags Andagt er vist uundgaaeligt; men hvis er Skylden? Eders Raade! Hvor Guds Ord forstummet, sender den onde flux sine Præster om blandt Folket og gør dem galne.“

„Saamaand! det var et sandt Ord, Grev! Det er gerne Hyrernes Skyld, naar Hjorden forvildes. Det aandelige Regimente er en Sag, jeg ikke stor tør blande mig i; men det har jeg lovet, og det skal jeg ærlig holde! hver Kirkefærd i Landet, man hestefterdags vil spærre, lader jeg nu selv ubendigere sprange med Spydtaagen, og enhver Præst eller Bisp, der hindrer min og Folket Gudsdyrkelse paa ret og ordenlig Vis, forviser jeg Land og Rige, som jeg har forvist Erkebisp Grand; lad saa Paven sætte mig tusinde Gange i Vand derfor! — Se! deri er jeg enig med mit brave, tro Folk og med disse lidt for raske Rømandshafnere. — Hvad jeg her siger jer, kan jeg vel ikke give nogen Brev og Segl paa!“ — tilføjede han — „men det vil jeg i Fortrolighed hojste enhver dansk Bisp og tilkommede Erkebisp i Øret; dog derfor skal ingen sige, jeg holder med Oprøstene! Skal her bruges Magt, bliver det min Sag; men Fred og Orden skal her være. Jeg vil havde enhver lovmæssig Dyrigheds Ret, hvad enten den er gejstlig eller verdslig, vor højste Ret, som Guds Bøn, med Kronens Ret og Myndighed ubestaaen!“

Kongen tav; hans Kinder blusfede, og en heftig Jd tindrede i hans alvorlige Blik, idet han vendte sig bort fra det skønne Syn af den opstigende Sol og saa hen over den taagebe Sted, hvis høje Kirketårne glimrede i Morgenrøden. Han aabnede først nu et Brevslab og en lille Palle, som en Skipper fra Stanser havde bragt ham fra Drott Alage. Han læste Brevet med Opmærksomhed. Det indeholdt en Beretning om Drosslens Meddelelse om hantsejlede Rømand og Brand Fjender i Rige og paa Stanser Marked, saa vel som om det Folkeopløb, denne Tusindtusinder og de hantsejlede Fjender havde foranlediget, og hvorledes Drossen, tilbids for at redde Kunstnerens Liv havde maattet sende ham som Fange til Helsingborg. I Pallen var et af Mester Thrandts kunstige Serør og nogle flekne Glar, som Alage havde løst paa Stanser Marked og nu overfærdte Kongen, som en ny og mærkelig Sjældenhed. I Brevet havde Alage ikke kunnet fordølge sin Mistante til hin forunderlige Tusindtusinder og den besynderlige urolige Stemning, denne Mand's Ytringer havde fat ham i.

Grev Henrik havde ogsaa nylig modtaget en hemmelig Skrivelse fra Drossen, hvori Alage besjor ham at advare Kongen for hin fængte Jduskunster og overalt have et vaagent Øje med, hvem der som ham nær. „Tro ikke Junteren!“ — skrev Alage — „Gud forlad mig, hvis jeg gør ham uret! Røge er i Live og i Ledtog med de fremmede Rømand, der udsagde Kongen paa Sjøborg. Helmer og min kæfteste Svend er i deres Vold. De fredløse Havn er utraetelig. Vig intet Strid fra Kongen! vogt hans Liv, medens jeg søger for hans Ulykke!“

„Min gode Drott Alage er dog en underlig Grillefænger!“ — sagde nu Kongen og rystede smilende paa Hovedet, idet han prøvede Glarene og forbarsedes over disse Instruementers Birtning — „min hjære Alage er nær ved at holde med den fordobte Almue og anse Frugeterne af de ædle Kunstner for Djævelsvært“

„Hvorledes? Herre Konge!“ — spurgte Grev Henrik forundret.

„Han er endnu dog noget stranten, baade i Sind og Skind, den gode Ven!“ — vedblev Kongen — „han er bange vor hele, skønne Verden skal forgaa, fordi man hjst og her faar Sjæne op og lære at se Tingene i Verden rigtigere. Gud maa vide hvilken nu Fare han nu kan drømme om med denne Kunstner. Se dog en Gang, Grev!“ — Kongen rakte ham Serør — „det er en af den store Roger Balos Opfindelser, hin skoge engleste Munk, vi har hørt saa meget om; her er kommen en lærd Mand til Landet, som har kjendt ham og lært ham Kunst af. Saabanne Sager bringer han med sig: han skal forstaa mange forunderlige Ting og lende Gemmeligheder i Naturen, som kan være af Vigtighed saavel i Krigskunsten som i Landets Optønst i det hele; Alage mener kun, man maa være forsigtig med ham og ikke tro ham for vel. Jeg vil se og lende den Mand! han gør visselig vor Tidsalder Vre, og han skal ikke have besjgt mig forgæves! Nu, hvad siger I? Grev! Slige Glarstjerner kan være nyttige, mener jeg, baade for en Konge og en Feltherre, naar han skal have en vid Overfagt.“

„Herligt! forbarsende!“ — udbød Grev Henrik — „Staden, Aaen, det hele Solbjærg synes mig saa nær, som jeg kunde gribe det med Haanden.“

„En kyndig Møntmester og Metallener er han og saa, denne Jduskunster!“ — vedblev Kongen fornøjet og saa i Brevet. — „En saadan Mand kan vi netop trænge til nu, da Landet overføres af de fredløse Fjender. Stod han i Forbund med mine Fjender, som Alage frygter, vorede han sig næppe for mine Sjæne; endnu har ingen Fjende mødt mig ustraffet. Han skal have en Del gale Meninger i Trodsager; men hvad kommer det mig ved? Er han Rætter, er det værst for ham selv. En dygtig Mand er han, hvad det verdslige angaar, det maa jeg tilstaa!“

„Er han en Vekkarbroder, som Drossen mener, saa tag jer dog i Agt for ham, Herre Konge!“ — bemærkede Grev Henrik — „den Sekt mente jeg var forvist i andre kristne Lande og i Danmark med, for dens farlige Meningers Skyld.“

„For Meninger har jeg aldrig forvist nogen Menneske!“ — sagde Kongen — „for mig kan enhver tro og mene hvad han vil, naar han kun adlyder Landslov og ikke

forleder Folk til Ugudelighed! Om et Menneske selv vil fare til Himmelen eller Helvede — saamaand, det er hans egen Sag. Et Slags Gallinger har jeg dog forvist en Gang; det er sandt!“ — tilføjede han og besindede sig, „hvad de falske sig, har jeg nu glemt; men Galtabet huffer jeg not. Det var selvgjorte Præster, uden Kirkevielse og ret Lærdom; de løb her omkring og prøvede baade for høje og laae og vilde ligefrem gøre os alle til Hæninger; de fornægtede baade vor Herre Kristus og vor fæde, hellige Jæru med alle hellige Martyrer tilhøbe; de vilde herten vide af Kirke eller Pave at sige, og i Grunden lige saa lidt af Konger og Fyrstier eller verdsligt Regimente; de paastod ibrigt, man alene skulde adlyde vor Herre; men naar det kom til Stykket, var deres vor Herre kun deres egne dumme Høveder og deres drange Villie. For sig Daarekistelærdom maatte vi vel bede vor Herre bevare os og alle kristne Lande.“

„Men det er netop, saa vidt jeg ved, Vekkarbrødrenes Lærdom“ — bemærkede Grev Henrik — „den Sekt har vi ogsaa forjaget fra Nelsborg; Paven har dømt dem til Baal og Brand.“

„I har Ret! Leccarii hed det paa Latin!“ — svarede Kongen. — „Den hellige Faders Omsorg for deres Sjæl med at brænde deres Kroppe huer mig for Resten lige saa lidt som Brandstraffen og Overantvorbelsen til Djævelen med os andre; at man kan tage fejl i Rom, er vi not enige om. Hører den lærde Jduskunster til hin Sekt, maa han vistnok høre!“ — tilføjede han — „og det skulde gøre mig ondt; men det vil jeg høre af ham selv, før jeg tror det: mig er det ubegribeligt, at Vandbid og Lærdom kan bo tilfammen i en Hjerne.“

„Se dog en Gang! Herre Konge!“ — sagde nu Grev Henrik og rakte Kongen Serør — „der kommer en Baad op ad Aaen mod St. Jørgens-Hospitalet; tager jeg ikke fejl, synes den af et Par Kirke. Maaft lader Bispens dog nu høre fra sig og tager til Takke med eders Bestyttelse.“

Fra St. Jørgens Sø løb en bred Rende eller Aa, som begrænsede Sorretsløf Eng og adskilte den fra Landsbyen Solbjærgs Markter. Denne til Kanal udbidede Aa løb ned under Stabens Væstport og havde sit Udøb ved Kattestundet i Kallebo Strand. Imellem Aaen og Sorretsløf By laa St. Jørgens Hospital. En stor Baad kom langsomt op ad Aaen; man saa kun Ryggen af et Par fortvædte Mand i Baaden. De roede med usikre Væretag og stor Anstregelse mod Strømmen. Ved Engen lige over for St. Jørgens Hospital lagde Baaden til Land. De sorte Mand sprang ud og trak Baaden op. Man troede at lende Erkebispens fortrolige Venner, Kammikerne Hans Rodis og Nikolaus Bunkelod, og man gav nøje Agt paa, hvad de foretog sig. En stor, løs Sjøtjelding blev taget fra Baaden, og fire gejstlige Herre rejste sig, den ene efter den anden fra Bunden af Baaden og steg i Land. De saa sig forsigtig om alle Vegne og gik ad en Gangsti langsomt og med visse Skridt op mod Kongsgaarden. Man tænkte alle fire: Det var den lille, stolte Bistop Johan selv med den stormagtige Albed fra Stovlosteret, tillige med Minoriternes Provinsialminister og det Rømandshafneste Kapitel's Generalsuperior. De syntes hemmelig at være sigtede fra Arelhus i Morgentaagen for at begive sig under Kongens Bestyttelse og maaft fordre Vaabenhjælp mod en oprøst Etad.

Da Kongen kendte dem, blev han alvorlig og faldt i dybe Tanter. Han rakte Serør til Grev Henrik og fattede sig taas paa en Bænk ved Taarnets Skydant, hvorfra han havde Staden og Røreport for Øje. Grev Henrik bemærkede, at de tovende mistænkelige Kammikere endnu havde en femte Person i Baaden, men som de bar i Land; han syntes sig eller død og var tæt indhyllet i en Kappe. Kammikerne saa sig om til alle Sider og bare, som det lod til, med uvisse og angstfulde Skridt, den fuge eller døde op til St. Jørgens-Hospitalet, hvor de straks blev indblatte. Grev Henrik fandt deres Udfærd helt betænkelig, men beslattede dog ikke at tale til Kongen derom; han agtede selv at underberøge Sagen og endnu samme Dag at besøge Hospitalet.

I Staden var der ingenlunde saa roligt, som man troede. Den natlige Forsamling paa St. Nikolaj Kirkegaard var først stillet ad henad Morgenstunden. Bispens Svende havde hørt vilde Trusler om Mord og Brand og forhaanende Ord mod deres Herre. Man frygtede for et nyt, blodigt Udbrud af Opstanden, hvorfra Bispens ikke havde fundet det raadeligt at oppebie Dagens Frembrud paa Arelhus, stont det var rimeligt, at han højst nødvendig tog sin Tilflugt til Kongen, som han vidste var forstærket over Jværfættelsen af Interdiktet.

Bispens strenge Forbud mod de halvgjellige Gildesforsamlinger havde gjort St. Knuds og St. Eriks Gildesbrødre til hans bitreste Fjender. Under Kirkefærringen havde disse Gildesbrødres private Andagtsvesler, der næsten altid var forbundne med Svir og Sværm, taget en særdeles vild og frygtelig Retning; man beskyldte dem for den frækkste Nyggesløshed; man troede, det var Gudsfornægtelse, Hedninger og kætterske Vekkarbrødre iblandt dem, der søgte at løsrive dem fra Kristendommen, saa vel som fra borgerlig Orden. For disse Menneskers Ubfærelser og mørke Væsen herstede der en hemmelig Gru hos den bedre og mest formaandede Del af Borgerne, der dog selv, formeddelt Kirkefærringen, havde gjort fælles Sag med Gildesbrødrene og fundet en almindelig Opstand mod Bispethærrniet nødvendig. Man havde benyttet sig af disse Korporationers Fær og Had til Bispens, men kun iaget saa megen Del i det natlige Raad, at man lende deres ødelæggende Planer og nu indfaa Nødvendigheden i at sætte Grænser for deres Tjæflesløshed. Inden Solen havde adspredt den tykke Morgentaage, der laa over Staden, strømede Rømandshafnens Borgere i store Flokke til Raadhuset, hvor de havde sammendalt Raadet, stont det ikke var Raadstuedag. Imidlertid blev der i Staden holdt Ottesang i alle Kirker, og ingen Præst vovede længer at overholde Interdiktet. Alle Kirkerne var usædvanlig stærkt besjgte; men der foresaldt ingen Urdener; kun fra Stenhusene, hvor St. Knuds og St. Eriks Gildesbrødre havde ringet med deres Klokker før Dag og nu holdt deres Morgenaadag ved fulde Vægere og for lukte Døre, hørte man vilde Strig og en angstende Uro.

Saa snart Fromesjen var endt, drog der en stor Procession fra Raadhuset gennem Røregaben og ud af Røreport. Det var Stabens og Raadets deputerede, der paa

Raadhuset havde opfat en lang Række af Klagepunkter mod Bispens og en ubørlig Retfærdiggørelse for den nødvendige Opstand. Dette Dokument agtede man nu at overrække Kongen, idet man var villig til at indgaa ethvert Forlig med Stabens gejstlige Herre, som Kongen fandt billigt. En steds voksende Følteshob ledsagede dette Optog. Af Gildesbrødrene saa man ingen blandt Borgernes Udsendinge; men en Del af hine mørke Uroffiterne sluttede sig snart til Toget og søgte at vælte Mistante hos Almuen til denne Fredsmægling. Gildesbrødrene syntes imidlertid selv at være bleve indbyrdes uenige; Kongens Rørdere havde indjaget mange af dem Straf, og i deres vilde Planer med en Omstyrning af al gejstlig og verdslig Regering var der ingen Orden og Forskab. Næppe havde de forladt deres Gildeshuse, før Stadsfogdens Svende og Bispens Tjenere, selv med Borgernes Hjelpe, tog disse Bygninger i Besiddelse og fattede Agt ved dem. Upløsninngen af de ubærte og farlige Gildesforsamlinger var nu selv et af Raadets og Borgernes alvorligste Ønsker, og man billigede aldeles Bispens strenge Forbud mod deres Sammentømter, naar kun Kirkerne herefter maatte staa aabne og den offentlige Gudstjeneste ubindret forrettes af de rettelige oplyste og indviede Præster.

Kongen havde endnu ikke forladt Taarnet paa Kongsgaarden i Sorretsløf, da det store Opløb ilede frem mod Landsbyen og hans ubefæste Gaard lige for det sydlige, aabne Borgeløb, medens Bispens og de tre Prælater, med deres betænksomme Gang, endnu ikke havde naaet Optørfellen fra Marbejen til Gaardens vestlige Port. Grev Henrik havde kun givet Agt paa de gejstlige Herrens Døden og ubestemte Vedægelse, og Kongen havde sidet saa fordybet i alvorlige Tanker, at han først bemærkede det store Føltes Optog, da en fjern, surrende Lyd af flere tusinde Stemmer trængte til hans Øre. Han rejste sig hastig med et Par skarpe Blik til begge Sider; han syntes harmfuld, men kun et Øjeblik ubestemt. „Borgeleddet skal spærres, Grev; de sorte Snegle skal bringes herop!“ — udbød han heftig med høj Røst til Grev Henrik og pegede ned paa de gejstlige Herre, som atter stod stille paa Markvejen og syntes tvivlsomme. — „Lad dem bringe til mit Løntammer straks, om det saa skal ste med Magt! — De er mine Fanger.“

Grev Henrik studfede.

„Se!“ — vedblev Kongen og pegede ud mod Landevejen — „man strømmer her ud i Tusindtal! men, ved alle hellige Mænd! hvo, der bryder Kongsgaardens Fred, skal falde paa sin Gerning. Rid mod Føltesværmen, Grev! forkynd dem min Villie! Sig, deres Bisp er i min Magt! Ethvert sømmeligt Andragende vil jeg høre; men enhver Uroffiter bortvises straks! Hvo der ikke adlyder, behandles som Oprøstere!“

„Nu forstær jeg eder, min Konge!“ — sagde Grevnen og gik hastig.

Kongens Bud blev øjeblikkelig fat i Værk. Med stor Forbarselse saa Bispens og hans tre gejstlige Ledjagere en Flok Ryttere farer ud af Kongsgaarden imod dem, medens en Pilehæft skulte Landevejen og det store Føltes Optog for deres Sjæle, og de, tæt ved Optørfellen til Markporten, endnu raadsløse om de ikke havde overilet sig og gik en større Fare her i Møde, end den, de spjede for.

„Forræderi!“ — raabte Bispens og veg tilbage. — „Jeg frygtede det nok. Vi Daarer, som vilde stole paa en bandlyst Tyrans Højmodighed! Nu kan det gaa os alle, som Jens Grand, og vi kan komme til at fortaabne levende i hans Fangetårne.“

„Jeg staa eder inde for Kongens Retfærdighed, selv om han fængsler os!“ — sagde Kapitlets Generalsuperior.

„Ha! I forraader mig — I holder med Tyrannen. — I har raadet mig til dette Strid.“

„Se! Hr. Broder!“ — raabte Abbeden fra Stovlosteret og pegede forfærdet til højre, hvor en eneste indgrøftet Mark tun adskilte dem fra Landevejen og den store Føltes strøm, som de paa en Gang baade hørte og saa. — „Gule Byen fremmer herud!“ — Man har set os — hør, hvor de hjer og striger! de springer over Grøft og Søer mod os! — Lad os takke Gud og vor Stjshelgen for Kongens Ryttere! — det er dog bedre at falde i en, end i tusinde Tyranners Hænder.“

I samme Øjeblik omringede de kongelige Ryttere dem og hilfede høstigt. „Følger os, æroverdige Herre!“ — sagde deres Anfører, en ung, beleven Drabant — „Vi har Befaling til at bringe eder til Kongsgaarden.“

„I Guds og alle Helliges Navn! vi modtager Kongens Lejle!“ — sagde Bispens og saa sig urolig om, medens hans Kinder blusfede og han tun halvt syntes at fæste Liv til den uventede Bestyttelse.

(Fortsættelse.)

B. S. Ingemann:

Valdemar Sejer.

Omslag 80 Cents.

Indbunden \$1.20

Erik Menveds Barndom.

Indbunden \$1.20.

Prins Otto af Danmark og hans Samtid.

Omslag 80.

Indbunden \$1.20.

DANISH LUTE PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.

*) Sælmen: „Jeg tror.“